

Marianna Ibrahimi, Trábečská 2136, 955 01 Topolčany

Dobrodružstvo v Starom háji

Kde bolo, tam bolo, a možno aj nebolo, bol krásny a snečný nedeľný deň. Kamarátky Miška, Saška a Nelka sa dopočuli že v petržalskom Starom háji rastú jahody. Chceli ísť len na krajíček hája aby nezablúdili, lenže akoby zázrakom pred nimi pribúdalo čoraz viac a viac stromov.

"Baby čo sa to deje! Nezdá sa vám, že stále pribúda čo raz viac stromov?" pozerala sa okolo seba s vyplašenými očami Nelka.

"Áno, tiež si myslím!" vykrične Miška a chytí za ruku malú sesternicu Sašku a povie: "Ale keď chceme jahody, tak musíme ešte hľadať, ja viem naisto, že boli niekde tu!"

"Miška, ale ja sa trochu bojím!" začala plakať Saška. "Nemali by sme ísť tak ďaleko, mamička ma vyhreší! Vráťme sa už radšej! Pozrite, už aj slnko zašlo a oblaky sa na oblohe zbiehajú!"

"Ale neboj Saška, veď ona nebude vedieť, že sme boli až tu," upokojovala ju Miška.

Ako išli a hľadali jahody, stále sa viac zmrákalo. Zrazu silno udrel blesk a začala búrka.

"Podme domov, ja sa bojím!" vykrikla so slzami v očiach Saška.

"Aj ja si myslím že je čas ísť domov. Zdá sa mi, že začína pršať," povedala Nelka.

"Tak podme!" Saška začala skákať od radosti.

Ako išli lesom, tak prišli na to, že to nevyzerá akoby sa vracali späť domov, ale že idú hlbšie a hlbšie do lesa. Obchádzali čím ďalej tým viac trnistých krovín. Udrel ďalší blesk tak silno, až sa zem otriasla a začalo liať. Vtedy dievčatá zbadali maličké svetielko.

"Tadiaľto sme iste nešli!" povedala Miška.

"Aha, tam je nejaké svetielko! Podme sa tam pozrieť! Možno sa tam bude dať schovať pred dažďom," povedala Nelka.

Vystrašené dievčatá sa vybrali bližšie k svetielku a uvideli budovu petržalskej knižnice.

"Veď to je petržalská knižnica!" vykrikla Nelka. "Čo sa to tu deje veď sme v Starom háji! Aké čary sa tu dejú, to nie je možné!"

"Podme do vnútra, aspoň sa schováme pred dažďom a snáď aj pochopíme čo sa tu deje," navrhla Miška.

Dievčatá nesmelo zaklopali na dvere. V tom sa im dvere samé od seba otvorili. Vošli do vnútra a tam

uvideli malý domček podobný perníkovej chalúpke. Ďalšia zvláštnosť ktorú nechápali, ale aj tak zaklopali na malé dvierka. Otvorila im malá usmiata veverička.

"Ahojte dievčatá, vám to ale trvalo. Sledujem vás po celej Petržalke a rozmýšľam, do ktorej rozprávky patríte. No šup-šup rýchlo do vnútra, nech nezmoknete," povedala. Keď videla, že dievčatá váhajú, dodala: "Nebojte sa, toto už nie je perníková chalúpka, perníky už boli pokazené, tak som ich vyhodila. Janko a Marienka dodržiavali zdravú životosprávu a nejedli sladkosti, takže keď išli na jahody, ježibaba ich už na medovníky nenalákala. Keby nebola hlúpa, mohla domček obložiť banánmi alebo mrkvičkou. Takto z tohoto hája radšej odišla a do jej domčeka som sa nasťahovala ja. Domček som presťahovala sem do Petržalskej knižnice aby som mala bližšie k rozprávkam a knihám, lebo ja milujem rozprávky aj knihy. A teraz som najmúdrejšia veverička v celej Petržalke.

Dievčatá nechápavo pozerali na pojašenú a zvláštnu veveričku.

"Dáte si čajík alebo kávičku?" opýtala sa veverička. "Poďte ďalej, sadnite si aspoň kým neprestane pršať."

"Ja chcem ísť domov!" začala plakať Saška.

"Neplač, počkaj chvíľu!" upokojuje veverička Sašku. "Zachvíľku to prestane. To len Perinbabka dostala alergiu na perie, a od vtedy nesneží natriasaním perín, ale prší keď polieva záhradu a hrmí keď kýcha.

"A to odkiaľ vieš?" Spýtala sa Nelka.

"No stretla som Mrázika a ten plakal že odkedy perinbabka nesneží, on nemá prácu. Tak skončil na úrade práce spolu so siedmimi trpaslíkmi, pretože aj tí prišli o robotu v bani. O Snehulienku sa nemal kto starať, tak si ju zobral za ženu princ, ktorému sa nechcelo čakať sto rokov kým sa Šípková Ruženka zobudí, tak celý tento Petržalský háj zarastá krovím aby bolo vidieť, že Šípková Ruženka tu ešte niekde spí. Preto ste sa nevedeli dostať domov, lebo to krovie sa rýchlo rozrastá. No tak čo si dáte, čajík alebo kávičku?" spýtala sa veverička a išla dať variť vodu.

"Čajík by ma zohrial, ale trochu sa bojím, všade nás upozorňujú, že si od cudzích ľudí nemáme nič brať, aj keď som trochu premoknutá a čajík by mi dobre padol." šepkala dievčatám Nelka aby ju veverička nepočula a kýchla: "Hapčiiií!"

"No, asi vám padne lepšie ten čajík. Idem do komory zobrať bylinky," povedala veverička a odišla do komory.

"Ale však si len dáme čajík a pôjdeme," povedala Miška. "Sme trošku unavené a premoknuté a veverička vyzerá kamarátsky."

"Baby nebláznite, nemôžete od niekoho cudzieho zobrať čaj! Ak chcete, vy si dajte, ale ja si určite nedám." vyhrkla Nelka. "Ja tej bláznivej veveričke neverím!"

"A ja jej verím! Ved' celý svet a aj všetky rozprávky sú už popletené." nedala sa odbiť Miška.

"Nesie sa čajík!" kričala vytešená veverička. "Som najväčšia odborníčka na lesné plody a bylinky. Dajte si!" a podáva dievčatám čaj.

"Ja si neprosím!" zahundrala Nelka.

"Neveríš mi?" pýtala sa veverička. "Každý deň prebehnem tento háj niekoľko krát, zbieram lesné plody a bylinky, a nikto ma nevidí, pretože som rýchla a nenápadná. Zastavím sa len tam kde chcem, ale v poslednom čase to tu ziva práznotou. Svet ovládol internet a ten zmenil život aj rozprávky. Preto som si presťahovala domček sem do tejto knižnice, aby som rozprávky mohla meniť podľa tejto doby. Ale keď nechceš, ja ťa nenútim!"

"Ale rozprávky nie sú skutočné!" vykričala Nelka.

"Ale sú!" povedala veverička. "Len internet spôsobil, že časom sa menia. Tak napríklad Popoluška objavila na internete pohodlné tenisky v ktorých sa lepšie uteká ako v črievičkách, a keďže tenisku nestratila pri úteku z bálu nemal ju princ ako nájsť. Takto popletene skončila väčšina rozprávok, ak chcete o nejakej vedieť, spýtajte sa. Všetci prechádzajú cez les a veľa rozprávok je priamo z lesa."

Dievčatá veveričkine rozprávania veľmi zaujalo, len Nelka sa tvárila že ju to nezaujíma.

"A čo Kráska a zvierka alebo princezná a žaba?" Spýtala sa Miška.

"Zvierka sa dozvedelo o plastických operáciách, takže bol krásnym princom skôr, než ho kráska prvý krát uvidela. A žabiak našiel na internete návod ako zrušiť kliadbu." odpovedala veverička.

"A čo Barbie a Pinokio?" zvedavosť neopustila ani Nelku.

"Barbie stále skúšala nové recepty z internetu vo svojej barbie kuchynke, a tak pribrala, že už sa vôbec na Barbie nepodobá. Pinokiov nos napadol červotoč, tiež hľadal radu na internete, a tak si odrezal nos."

"Čo sa stalo s Červenou Čiapočkou a siedmimi kozliatkami?" spýtala sa Saška.

"Vlk sa stal vegetariánom, ale aj tak oklamal červenú čiapočku a ukradol jej košík s koláčikmi pre starú mamu. A sedem kozliatok si potom už nevyšiel, ale moju záhradku občas navštívi beťár jeden!"

"A ako to skončilo s tromi prasiatkami?" zaujímalo ešte Mišku.

"Tie si na internete našli návod na pevné konštrukcie domov, takže vlk sa k nim ani nedostal. Internet pomohol aj Maruške, povedala otcovi že ho má radšej ako internet, a ten sa od radosti rozplakal a daroval jej celé kráľovstvo." povedala veverička. "Ja sa dozviem všetko, nikto nemá tento lesík, Petržalku, aj rozprávky tak preskúmané ako ja, skáčem si z konára na konár, zo strechy na strechu a všetko sledujem, tak ako som sledovala aj vás."

"Ale my sme ťa nevideli!" povedala Miška, "chcela by som byť taká nenápadná a rýchla ako ty, všetko vedieť a vidieť. Ale ten čajík bol výborný, Nelka môžeš ľutovať."

"Aj mne veľmi chutil, skutočne bol veľmi dobrý" pridala sa Saška.

"Slnko, baby, ide ťa domov! Hurááá!" zvolala Nelka. "Prestalo pršať, poďte!" postavila a naradostene išla ku dverám.

"No tak dobre, aby sa naši rodičia nebáli, ideme teda, bolo nám tu s tebou dobre veverička. Môžeme ťa prísť ešte niekedy navštíviť?" spýtala sa Miška. "Povieš nám aj viac o rozprávkach?"

"Ale pravdaže, kedykoľvek ste v mojom domčeku vítané," s úsmevom vyprevádzala veverička dievčatá k dverám. "Porozprávam vám aj nové príbehy, aj viac o tom čo sa v našich rozprávkach stalo, ale teraz je už čas aby ste išli kým sa nezotmie. Keď vyjdete z domu, tak zbadáte stopy po chlapcovi, to je Noe ktorý sa pripravuje na olympiádu, keď pôjdete po jeho stopách, dostanete sa až do dediny. Tu máte aj košík s jahodami, mám ich plnú záhradu a ďakujem za vašu návštevu," rozlúčila sa s dievčatami veverička.

Dievčatá poslúchli veveričku a išli po stopách, ktoré nechal Noe a za chvíľku boli doma. Rodičom rozprávali čo zažili, tí sa len usmievali a neverili im. Keď sa na druhý deň chceli vybrať navštíviť kamarátku veveričku, nevedeli už viac nájsť knižnicu v Starom háji, len približne na mieste kde sa nachádzala, našli papierik na ktorom bolo napísané: Nájdeš ma na googli.